

**Uredništvo:**  
Schillerjeva cesta šte. 3,  
na dvorišču, I. nadstropje.

Rokopisi se ne vračajo.

List izhaja vsak dan razun nedelj in praznikov ob 4. uri popoldne.

Sklep uredništva ob 11. uri dopoldne.

Nefrankirani dopisi se ne sprejemajo.

Anonimni dopisi se ne uvažujejo.

# NARODNI

# DNEVNIK

**Upravništvo:**  
Schillerjeva cesta šte. 3.  
Naročnina znaša za avstro-ogerske dežele:  
celoletno . . . K 25—  
polletno . . . K 12:50  
četrletno . . . K 6:30  
mesečno . . . K 2:10  
Za **Nemčijo:**  
celoletno . . . K 28—  
za vse druge dežele i. Ameriko K 30—  
Naročnina se pošilja vnaprej.  
Za **oglas (inserate)** se plačuje od četverstopne petič vrste po 12 h, za večkratne natis primeren popust.  
Posamezna šte. stane 10 h.

Štev. 224.

Telefonska številka 65.

Celje, v petek, dne 1. oktobra 1909.

Čekovni račun 48.817.

Leto I.

## „Mir“ in „Korošec“.

Do nedavna je pisal „Mir“ tako, kakor da bi zastopal vse koroške Slovence. Bil je sicer „črn“, kakor pravijo na Koroškem, in se je protivil vedno vsakemu pojavu svobodnejšega mišljenja, toda tistega divjanja, kakor ga že tako dolgo poznamo iz ljubljanskega „Slovenca“, tega se je „Mir“ dosledno izogibal. Imel se je pač bojevati predvsem proti nemškim nacionalcem, zato je bil slovensko-katoliški list, a bolj naroden nego „črn“.

Ko se je pojavil „Korošec“, ga je hotel ukričati, a v strahu, da bi mu mogel delati na ta način celo reklamo, je sklenil prezirati ga, delati, kakor da bi ga ne bilo. Res je stem molčanjem dosegel precej uspeha, kajti „Korošec“ se ni mogel udomačiti, jel je hirati, neredno izhajati in slednjič je moral postati iz tednika štirinajstnevnik, če se je hotel sploh obdržati. „Mirova“ taktika bi ga bila spravila najbrže celo v grob, kajti imel je tudi svojo notranjo bolezen, namreč pomanjkanje trdnega programa. Ni si skušal vzgojiti svojega čitateljstva, ampak — tako se nam vsaj zdi — zbiral le nezadovoljneže, opozicionalce, neglede na to, kakega mišljenja so. Samo narodnosti se je držal dosledno.

Pri zadnjih deželnozbornih volitvah je kot naroden list priporočal „Mirove“ kandidate, kajti le ti so bili Slovenci. A bilo je videti tudi, da bi bil priporočal slovenske klerikalce tudi proti slovenskim socijalnim demokratom, da si sicer tudi proti socijalni, demokraciji ni nastopal. Z eno besedo: v programu je imel samo narodnost.

Ker je bil pa „Mir“ ravno tako naroden, ni bilo mnogo tistih nezadovoljnežev, na katere je „Korošec“ računil. Kdor je bil le narodnjak, je bil zadovoljen z „Miro“, kdor pa „Mira“ ni maral zaradi klerikalizma, tega tudi „Korošec“ ni zadovoljil, ampak je moral poseči po „Štajercu“, „Rdečem Praporu“, „Arbeiterwille“, „Freie Stimmen“ itd., kar mu je bilo pač bližje. „Štajerca“ Korošci še mnogo čitajo kot slovenski list, kakor tudi na Štajerskem, nerazsodnih ljudi je po vsi meji dovolj. „Rdečega prapora“ je le malo na severni slovenski meji, predvsem zato, ker so naši socijalni demokrati zaposleni bolj na jugu in agitirajo tu za stranko skoro izključno le nemški socijalni demokrati ki uvajajo seveda le nemški list. Čudno bi se zdelo na prvi pogled, da je med slovenskimi protiklerikalci mnogo čitateljev zagrizenih „Štimc“, ki so mnogo bolj protislovenske in protislovanske, nego pa svobodomiselnosti, tem bolj, ker je naperjena njihova „svobodomiselnost“ res edino le proti katoliški veri, dočim so glede protestantizma celo klerikalne. Toda tu je treba prvič uvaževati tisto občo človeško napako, ki je vanjo zašel zadnje čase tudi „Mir“, (kakor hočemo v naslednjem pokazati), da smo namreč v strasti proti bližjemu nasprotniku često hujši, nego proti oddaljnejšemu: če se

spremo z bratom, ga sovražimo bolj, nego tujca, tudi če je ta še hujši in hudobnejši. Drugič pa moramo imeti na misli tudi dejstvo, da na Koroškem narodna zavest še nikakor ni kaj posebno vkoreninjena; če očita „Mir“ kakemu naprednjaku njegovo nemško ženo, vizitko itd., pozablja pri tem, da tolče s tem predvsem svoje pristaše po zobe, in to ne le „nezavedne“, ampak tudi „vrlo narodne“ može!

Kjer pa je narodnost na tako slabem temelju, protiklerikalizem pa tako ukoreninjen, tam se ni čuditi, če se ni mogel utrditi stališča list, ki je naglašal prvo, drugo pa popolnoma zanemarjal, ali še celo več: branil se svobodomiselnosti (v zadnjem „Miru“ je celo popravek, v katerem se najbolj znani pristaš „Korošca“ brani proti „očitanju“ svobodomiselnosti na tak način, kakor da bi bila svobodomiselnost tudi v njegovih očeh zaničevanja vredna!).

Tekom letošnjega leta pa se je razmerje dokaj izpremenilo. Dr. Brejc smatra svoje stališče na Koroškem že za tako trdno, da ne potrebuje nobenih ozirov več. Kakor je stal svoj čas na izključno narodnem, tako stoji zdaj na izključno klerikalnem stališču. Takoj po spomladanskih volitvah, ko je „Korošec“ opravil svojo dolžnost kot naroden list in pomagal tako klerikalcem do delne zmage, takoj mu je Brejc pokazal svojo klerikalno hvaležnost: Volitve so pokazale, v katerem taboru so koroški Slovenci.

Poskus, vpeljati na koroško kranjski liberalizem, se je ponesrečil popolnoma, še nikdar niso bili Korošci tako enotni in složni kakor zdaj, in s ponosom lahko rečemo, da je naša organizacija tako izvrstna, da služi drugim lahko za zgled, dočim liberalne organizacije niti ni ne, kajti stranka, ki se o volitvah ne pokaže, ni več stranka.

Tako in podobno se govori v poročila o zborovanju „Katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“.

To je odgovor, ki ga more dati le klerikalec, kateremu je dovoljevo v imenu svete vere lagati in zavijati resnico — v večjo čast in slavo božjo.

Naivni „Korošec“, ki je zaradi svojega narodnega stališča priporočal klerikalne kandidate, da se ne cepi narodna moč, je dobil za plačilo izjavo, da sploh ni upoštevanja vreden list, da nima na Koroškem nikogar za seboj itd. Morebiti je imel dr. Brejc pri tem razen drugih tudi ta namen, da bi se ne bilo treba Korošcu“ zahvaljevati za pomoč o volitvah, in ga je zato označil kot list, ki nima nikaškega vpliva. Seveda, če bi bil „Korošec“ drugače ravnal, bi bil gotovo le on kriv poraza Grafenauerjega v splošni kuriji . . .

Vmes je prišel tudi boj za Ciril-Methodovo družbo. V tem boju so sicer klerikalci podlegli in v očeh vseh pravih narodnjakov je padla njihova „narodnost“ še globlje nego je bila, toda v prepričanju, da imajo na Ko-

roškem vse ljudi za seboj, se tega niso ustrašili: tudi poraz znajo tako obrniti, da je v njihovo korist, kajti svojim pristašem lahko natvezejo vse, ker ne izvedo ničesar drugzega, razen eno, kar čitajo v edini svoji duševni hrani — klerikalnem časopisju.

Toda tudi na Koroškem se še čutijo posledice splošne šolske obveznosti. Četudi koroško šolstvo z ozirom na našo narodnost greši neprimerno veliko, čitati se ljudje vendarle nauče. Po mnogih krajih sicer samo nemški, a pridnejšim ni baš posebno težko izuriti se tudi v slovenskem čitanju. Napredek v tej stvari je najsigurnejše orožje proti klerikalizmu, kajti če je prav „proketo“ vse, česar niso napisali klerikalci, ljudstvo vendarle čita vse, kar mu pride pod roko. Ker hočejo klerikalci, da bi čitali ljudje samo njihove liste, naprednjaki pa povsod zastopamo načela, naj bi čitali ljudje obojno časopisje in naj sami sodijo, potem ko so slišali obe strani — bo ljudstvo, čeprav počasi a vendar vsaj enkrat spoznalo, kje je resnica. Tudi klerikalec se bo vprašal: „Zakaj se neki ti naši voditelji tako boje nasprotnih časopisov?“

Kar se tiče Ciril-Methodove družbe, se je to že deloma zgodilo. Za veselico v Kotmari vasi, ki je bila izrecno objavljena kot veselica podružnice CMD, je „Mir“ pisal: „Upamo, da se tam ne bo nabiralo za Ciril-Methodovo družbo, ampak za naše „Šolsko društvo!“ Zdaj po veselici pa kriči, da ni vedel, da je bila to prireditev Ciril-Methodove družbe in napada g. Prosekarju, da ni povedal resnice! Urednik tegale „Mira“ mora biti res čuden patron, če misli, da bodo prirejale podružnice CMD veselice v korist „Šolskega društva!“ Ljudje, ki so prišli na veselico, gotovo niso prinesli svojega denarja za CMD po prigovarjanju „Mira“, ki je agitiral za „Šolsko društvo“, ampak so se udeležili veselice proti „Mirovemu“ izizvanju. Da se je torej veselica tako dobro obnesla ni zasluga „Mirova“, ampak dokaz, da „Mir“ na čitajoče, narodno čuteče — ljudstvo nima toliko vpliva, da bi ga mogel odvrniti od CMD.

Pa to je samo en dokaz, prinesli bi jih lahko več. Da te dokaze tudi „Mir“ čuti, je lepo pokazal v zadnjem času, ko nima ne časa ne prostora za nič drugega, ampak posveča vso pozornost izključno — „Korošču.“

Trpela bo od tega odurnega sovražstva le narodnost. „Korošca“ s tem ne bodo uničili, saj mu delajo še celo reklamo! Le narodnost, ta nežna čvetka, ki jo je treba braniti še pred vsako sapico, le ta bo trpela v tem strastnem viharju. Gospodje, ali mar res mislite, da boste narodno indiferentnim Korošcem vcepili ljubezen do slovenščine in Slovencev s tem, da jim podate samo umazane provke iz „Slovenčevega“ slovarja. Podlost ni nikdar prikupljiva in ne more nikdar pomagati k napredku.

„Mir“ sicer uvideva to tudi sam a

žalibog vidi le trsko v očeh svojega brata, dočim bruna v svojem očesu noče videti. Piše namreč o „Korošču“: „Zadnja številka je polna samih napadov na naše najagilnejše narodne delavce in na najstarejšega zagovornika koroških Slovencev — na „Mir“. Seveda, „narodnemu“ „Lažikorošču“ ni ostalo več prostora za napade na — nemškutarijo.“ — Hinavec, izderi prej bruno itd!

Ne v uredništvu „Mira“ ne med njegovimi dopisniki po deželi, nikjer ne poznajo „Štajerca“. Kakor da bi sploh ne prihajal na Koroško. In pri tem je „Štajerc“ res protikatoliški list, ki propagira nemško luteranstvo, vendar je „Mira“ bolj vseh nego „Korošec“, ki je naroden, slovenski list in se niti proti klerikalizmu ne postavlja, kakor smo v začetku omenili! — Ne same nelepoto, tudi nerazsodno je tako divje sovražstvo proti nepriljubljenemu bratu, ki pušča pravemu dvojnemu sovražniku pristo pot med lastne pristaše.

Prav radovedni smo, kaj bo „Mir“ odgovoril na vprašanje, ki mu ga prav resno tu pokladamo; kaj rajši vidi v rokah koroških Slovencev „Štajerca“ ali „Korošca“? — Izognil se bo temu vprašanju prav zvito, to lahko že naprej povemo, kajti prehud poper bi bil to za njegove narodne čitatelje, če bi pohvalil „Štajerca“.

Prav tako, kakor se zvito ogiblje odločne besede o svojem razmerju proti C.-M. družbi in meče v uvodnikih svojim čitateljem samo peska v oči! Če se ne motimo, dozdej še ni branil niti z besedico predsednika „šolskega društva“ proti „Narodovemu“ očitaniu laži. Ali ima torej „Narod“ prav? Sploh ima zelo mnogo stvarnih očitanih ovreči, pa se jih menda boji in jih misli kar „pozabiti“ v hudi borbi proti „Korošču“. Toda — psovke ne podirajo dejstev!!

**Alter Ego.**

## Politična kronika.

### Štajerski deželni zbor.

V večerajšnji 9. seji je utemeljeval najprej poslanec dr. Schacherl svoj predlog za spremembo deželnega reda: V glavnem je stavil sledeče zahteve: 1. Deželnemu zboru se mora dati prilika, da zboruje vsako leto najmanj 10 tednov, a to ne več kot v dveh oddelkih. 2. Zasedanje deželnega zbora se mora vsaj do polovice vršiti v jesen, tako da se lahko deželni poslanci posvetujejo pred novim letom o deželnem proračunu in pregledajo letni računski zaključek. 3. V deželnem redu se morajo natanko določiti naloge in pravice deželnega odbora, tako da bode mogel le z dovoljenjem deželnega zbora vzdigovati deželni davčni denar in poravnati deželne obveznosti. (Bi bilo res z ozirom na dogodke pri stavbi deželne bolnišnice nujno potrebno.) Predlog se je odkazal polit. odseku.

Nemški klerikalec Wagner je utemeljeval svoj predlog za spremembo cestnopolijskega reda v tem smislu,





